



Cursus kleding maken in de spinnerij van Chantemerle: met de nodige uitleg zelf uitproberen is de beste leer methode.

Leren in de praktijk

## Divers leren in Longo maï

Opvang en opleiding behoren tot de belangrijkste activiteiten in Longo maï: onze deuren staan open en er is altijd een plekje aan de tafel. We nemen de tijd om iedereen die ons wil leren kennen te begeleiden in ons veelzijdige en vaak indrukwekkende dagelijks leven.

Om mensen in goede omstandigheden te kunnen ontvangen, hebben we een budget vrijgemaakt om de infrastructuur te verbeteren en de reguliere kosten in verband met de opleiding te dekken. In al onze coöperaties worden het hele jaar door cursussen gegeven. Deze cursussen combineren het gemeenschapsleven en de dagelijkse organisatie ervan met praktische activiteiten zoals land- en tuinbouw, zaadteelt, snoeien van fruitbomen, schapen scheren, smeden, houtkap en bosbeheer, vee-teelt, werken met paarden in het bos en op het veld, ecologisch bouwen, bakken en banketbakkerij, enz. De overdracht van onze theoretische en praktische kennis die we in de loop der jaren hebben opgedaan, is een van onze prioriteiten. In de Longo maï coöperaties ontvangen we enkele honderden mensen per jaar en de vele interessante en verrijkende ontmoetingen geven plezier en motiveren ons.

Marieke nam deel aan een cursus kleding maken in de spinnerij van Chantemerle en vertelt: "Behalve het maken van een mooi kledingstuk was het een sterk signaal om mezelf duidelijk te maken dat ik zoiets kan. Ik ben in staat om te maken wat ik nodig heb. Bovendien kon ik de hele

productieketen volgen, van het spinnen van de draden tot het afgewerkte kledingstuk. Productiemiddelen in je eigen hand hebben is een grote stap in de richting van autonomie".

### Diversiteit in het dagelijks leven

Diversiteit is de basis van een rechtvaardiger leven in de samenleving. Ieder van ons heeft andere belangen en behoeften. Respecteren we deze verrijking van het sociale leven, dan kunnen we leefruimte scheppen waarin iedereen zich gelijkwaardig kan ontwikkelen.

Hier is het verhaal van Mirjam: "In de herfst van 2018 hoorde ik voor het eerst over Longo maï. Ik was meteen gefascineerd door de traditionele manier van ambachtelijk werken en het leven dicht bij de natuur. Dit is waar ik naartoe wil, zo leven en zo leren is me uit het hart gegrepen. Ik ben 21 jaar oud en ben opgegroeid op een boerderij in Zwitserland. Na een beroepsopleiding in de sociale sector wilde ik meer richting zelfvoorziening doen en alles leren wat ik daarvoor nodig had. Ondertussen heb ik tien weken op de boerderij Le Montois doorgebracht en vijf maanden op de boerderij Ulenkrug. Ik kijk terug op een bewogen en zeer verrijkende tijd. Wat heeft het me in

het begin verbaasd om zoveel mensen van over de hele wereld op één plek te ontmoeten. Op Le Montois heb ik ontroerende gesprekken gevoerd en kennism gemaakt met culturen die mij nog onbekend waren. Er waren bijvoorbeeld mensen uit Togo

op bezoek, uit Tasmanië, Colombia... Ik heb nog beter geleerd om in een grotere groep te organiseren, samen te plannen, dingen te realiseren en om te gaan met meningsverschillen. Behalve alle sociale aspecten zijn de dagelijkse en praktische activiteiten ook een enorm veelzijdig leergebied binnen Longo maï. Vanaf het begin heb ik veel vrijheid gekregen om mijn interesses en vragen te uiten. Het resultaat was een levendige interactie tussen mijn eigen behoeften en zoektocht en de mogelijkheden die Longo maï biedt.

Op de Montois kon ik mijn kennis over kruiden en tuinieren uitbreiden, meedoen bij de houtkap en het slachten van schapen, oefenen in de keuken en bij het bakken van brood en nog veel meer. Ik heb ook geprofiteerd van de vriendschappen met de burens. Zo introduceerde Magalie uit Undervelier me in het looien van schapenvachten.

In november 2019 ben ik naar Hof Ulenkrug gegaan om bij de slacht te helpen en meer te weten te komen over de vleesverwerking. Ik werd hartelijk welkom geheten en was er meteen bij betrokken.

Naast de tijd in de slachtruimte kon ik met enkele mensen van de Ulenkrug mijn muzikale kennis verdiepen en ook mijn naaikunsten verbeteren. Ik heb geleerd wat het betekent om voor 30 mensen te koken en ook de vele verhalen van alle mensen van de Ulenkrug spraken me aan.

Omdat ik het zo leuk vond en de tuin indruk op me maakte met zijn diversiteit, vroeg ik om een zelf georganiseerde tuinopleiding in 2020. Zo was ik de hele lente tot eind mei hier op de boerderij. In januari begon het met worst maken, daarna leerde ik in het houtkamp de kettingzaag te gebruiken en deed ik mijn eerste ervaringen op met het kappen van bomen. Tegelijkertijd begonnen de

### Activiteiten die in de loop van het jaar in onze coöperaties kunnen worden geleerd:

- Naaicursus met wolstoffen: Chantemerle, Limans, Ulenkrug
- Bosbouwschool: Treynas
- Grondkennis van de kettingzaag: Stopar, Treynas, Limans, Ulenkrug
- Kap- en houtsnoeitechniek: Stopar, Treynas, Limans, Ulenkrug
- De vervaardiging van handgemaakte zeep: Stopar
- Verzorging en snoeien van fruitbomen: Mas de Granier en Ulenkrug
- Omgaan met alle apparaten in de conservenfabriek: Mas de Granier
- Grondkennis natuurlijke wijnproductie: de Cabrery
- Metaalbewerking, laswerk: Limans, Ulenkrug
- Grondkennis bakkerij en banketbakkerij: Le Montois
- Animatie van een live radioprogramma: Radio Zinzine in Limans
- Bijenteelt en honingogst: Limans, Mas de Granier, Stopar, Montois
- Zadenteelt: Limans, Mas de Granier, Treynas, Ulenkrug
- Ecologisch bouwen: Limans, Ulenkrug
- Hout slepen met paard: Treynas, Ulenkrug, Limans
- Grondbewerking met paard: Treynas, Ulenkrug, Limans
- Schapen scheren: Limans, Stopar, Montois, Ulenkrug
- Kruiden en geneeskrachtige planten: Stopar, Montois, Limans, Treynas, Ulenkrug
- Een seizoen in de moestuin, van de grondbewerking tot de oogst: in alle coöperaties

eerste tuinwerkzaamheden, de voorbereidingen voor de indrukwekkende zadenruilbeurs, de eerste aanplantingen en de planning van de volgende stappen. Ik leerde schapen te scheren, brood te bakken in de houtoven, te werken met de paarden en nog veel meer.

Gedurende mijn tijd bij Longo maï ben ik ook veranderd en heb ik meer kennis en inzichten gekregen. Sommige dingen zijn voor mij duidelijker geworden en ik ben dankbaar dat ik zoveel mensen heb ontmoet die met mij het verlangen delen om een liefdevolle relatie met de natuur te koesteren.

Met deze grote schat en een diepe dankbaarheid voor deze rijke momenten ga ik nu mijn eigen weg. Ik ben er zeker van dat ik mijn plaats zal vinden. Dan kan ik alles wat ik geleerd heb in praktijk brengen en doorgeven.”

Julia Chaupin



De opbouw van het complex St. Hippolyte in de coöperatie Limans vordert langzaam. Het oude gebouw, waarin we een centrale bibliotheek, cursusruimtes en slaapplekken willen huisvesten, moet worden aangepast aan nieuwe veiligheidscriteria, zoals brandbescherming en vluchtwegen. Dat is gezien de leeftijd van de gebouwen en de ondergrond geen eenvoudige opgave.

Oekraïne

## Elke dag weerstand

De weerstand in crisissituaties van de Transkarpatische dorpsbevolking heeft ons West-Europeanen sinds het begin van de jaren negentig gefascineerd.

Op dat moment waren de winkels letterlijk leeg, maar de tafels van onze gastheren waren overvol. Natuurlijk wisten we dat dit niet vanzelfsprekend was, maar we begrepen niet hoe het precies zat. Nu is er weer een crisis, Covid-19 heeft de regio compleet in greep. De ziekenhuizen zijn overvol, veel artsen en verpleegkundigen zijn overleden. Omdat er nauwelijks betrouwbare statistieken beschikbaar zijn, vroeg ik bij de gemeentesecretarissen van de drie omliggende dorpen naar de sterfgevallen in vergelijking met het voorgaande jaar. Daaruit blijkt, dat in Nizjnje Selisjtsje en in het iets lager gelegen Nankovo het sterftecijfer dit jaar vijf procent lager ligt dan in 2019. In het hoger gelegen Kopasjnewo is het bijna dubbel zo hoog (2019: 27; 2020: 50 sterfgevallen in de vergelijkbare periode). Het vermoeden ligt voor de hand dat het aan de priesters te wijten is: In Kopasjnewo waren de kerken zoals gebruikelijk met Pasen en Pinksteren volgepakt. In de andere twee dorpen werd de mis in de buitenlucht gehouden.

Deze statistieken laten op zijn minst

een beetje zien dat de dorpsbevolking meer vreest voor de officiële beperkingen tegen de epidemie dan voor de ziekte zelf. De beperkende maatregelen worden praktisch niet opgevolgd, omdat ze de basis van het economische overleven te veel in gevaar brengen.

### Grenzen dicht - en nu?

Het ergste zijn de gesloten grenzen. De gemiddelde Transkarpatische familie leeft van seizoensgebonden werk in het buitenland. De meeste van hen zoeken met de hulp van slimme geldkloppers werk in Tsjechië of Polen, meer recentelijk ook in Duitsland en de Baltische staten. De kosten voor de bemiddeling, inclusief visa, reizen in een minibus en een (vervalste) negatieve Covid-test zijn ongeveer drie keer zo hoog geworden, wat het eerste maandsalaris wegvreet. De grensovergang naar Hongarije duurt ruim 40 uur, dat heb ik vorige maand zelf moeten meemaken. Velen worden door de Hongaarse grenswachters teruggestuurd en proberen het de volgende dag opnieuw. Onze andere buurlanden heb-

ben de doorreis verboden, zodat de Hongaarse grensovergangen het oog van de naald zijn geworden.

Natuurlijk is het oversteken van de grens niet alleen ingewikkeld in deze richting. Ook het reizen binnen Oekraïne is niet zo gemakkelijk, omdat een aantal treinverbindingen nog steeds is geannuleerd. In maart zijn in Oekraïne uitgebreide quarantainemaatregelen genomen. Sindsdien staat onze herberg in het dorpscentrum ook bijna continu leeg, de toeristische sector is stilgevallen, de werkloosheid gestegen.

Voor onze dorpsmuzikanten betekent de epidemie, op enkele uitzonderingen na, dat ze het hele jaar geen werk hebben. Ondertussen werken ze als smid of als stratenmaker en verzorgen ze hun eigen tuin, akker en dieren veel intensiever dan normaal. In ieder geval zit niemand te klagen. Wij ook niet op onze twee boerderijen in Zeleny Hai.

We hebben een kleine boomkwekerij aangelegd. Enkele duizenden kleine appelboompjes gedijen hier nu. In de afgelopen jaren hebben we bij het maken van de appelsap enige ervaring opgedaan met de appels uit de streek, maar we hebben ook gemerkt dat de meeste oude boomgaarden aan het verdwijnen zijn. De meeste van onze boompjes zijn zaailingen, die we hebben geënt met robuuste, oude rassen uit de streek. Nu zorgen we voor deze boompjes en zijn we blij met elk nieuw blaadje. Tegelijkertijd hebben we een groot braakliggend gebied gerooid, samen met twee families uit het dorp. Hier zullen we in november de eerste bomen planten. Totdat onze boomgaard met de hoogstammen een oogst zal leveren, hebben we genoeg tijd om onze appelsap, cider- en appelzijnproductie te perfectioneren. De eerste experimenten zijn veelbelovend.

Jürgen Kräftner

Oekraïne

## Boven water komen

De overstromingen van 22 tot 24 juni 2020 in de Karpaten waren nog erger dan die in 1998. In totaal kwamen 9994 huizen en 285 gemeenten onder water te staan.

Vier mensen kwamen om het leven en 750 kilometer aan wegen en bijna 300 bruggen werden beschadigd. De paus riep op te bidden voor de slachtoffers van deze verwoestende overstromingen in het westen van Oekraïne. De Europese Unie heeft al toegezegd Oekraïne financieel te helpen bij de wederopbouw.

Onze coöperatie in Nisjnje Selisjtsje heeft geen schade ondervonden, maar onze vrienden aan de voet van het Svydovets-massief zijn bijzonder hard getroffen door het stijgende water. Onmiddellijk na de ramp werd er in de media gedebatteerd over de oorzaken. Veel journalisten wendden zich tot onze Free Svydovets-beweging, die bekend staat als een van de weinige actieve groepen in de strijd voor het behoud van de Karpatenbossen. Politici, de premier voorop, kwamen op alle televisiezenders aan

het woord om uit te leggen dat het de uitzonderlijke hoeveelheid regen was die verantwoordelijk was. Volgens hen speelt het slechte beheer van de bossen geen enkele rol in dit drama. Wij zijn ervan overtuigd dat het tegendeel waar is en dat de zogenaamde 'sanitaire kaalslagen' een echte plaag zijn geworden. Zij vormen ook de oorzaak van deze 'natuurramp'. Onder het voorwendsel het bos weer 'gezond' te maken, wordt het schaamteloos gekapt. En dat in deze streek, waar tweederde van de resterende oerbossen van ons continent liggen, essentieel als klimaatstabilisator in Europa. Deze overexploitatie is, of politici het nu leuk vinden of niet, verantwoordelijk voor de overstromingen maar ook, paradoxaal genoeg, voor het droogvallen van de putten van de inwoners van de Karpaten.



Met toewijding en plezier wordt er in Zeleny Hai voor de jonge appelboompjes gezorgd.

Free Svydovets werkt samen met de in Londen gevestigde NGO Earthsight. In een nieuw rapport beschuldigt Earthsight het Zweedse bedrijf IKEA medeplichtig te zijn aan deze kaalslagen. De meubelgigant, grootste houtconsument ter wereld, verschuilt zich achter het FSC-certificaat om ongeremd hout te kopen dat in de Karpaten gekapt wordt.

Toen in 1990 de Forest Stewardship Council en het gelijknamige FSC-label werd opgericht, was het een briljant idee. De invoering van een certificaat dat garandeert dat bossen ecologisch en duurzaam worden beheerd, dat goede werkomstandigheden voor boswerkers bevordert en dat voorkomt dat hout van controversiële oorsprong op de markt komt, was echt vooruitstrevend.

Helaas heeft het label zijn kracht verloren. Het logo met de boom staat op

talloze alledaagse producten, zoals meubels, verpakkingen, handdoeken of toiletpapier, maar het garandeert al lang niet meer de milieu- en sociale omstandigheden die we nodig hebben. FSC-controles sluiten de ogen voor fraude en belangenconflicten, zodat we ze niet langer kunnen vertrouwen. In 2018 besloot Greenpeace, een van de oprichters van FSC, "zijn FSC-lidmaatschap niet te verlengen vanwege een inconsistente implementatie en het falen om bossen te beschermen", aldus Greenpeace zelf.

In Oekraïne vormen corruptie en ondoorzichtige machinaties een integraal onderdeel van de houtleveringsketen, maar toch is circa 90% van de staatsbossen FSC-gecertificeerd. Tegelijkertijd wordt geschat dat ten minste 40% van de verkochte bomen illegaal wordt geveld.

Vandaag de dag is het onmogelijk om te weten waar je IKEA-meubelen vandaan komen. De meubel-bouwpakketten geven niet duidelijk de herkomst van het hout aan. Van de 44 IKEA fabrieken bevinden zich 21 in Oost-Europa. Wie produceert wat en waar? Dat is een van de best bewaarde geheimen in deze industrie. VGSM is de naam van de Oekraïense meubelfabriek aan de voet van het Svydovets-massief, die tot 1998, toen het na corruptieschandalen werd gesloten, rechtstreeks eigendom was van IKEA Swedwood. Sindsdien is het heropend als een Oekraïens bedrijf. 400 werknemers verwerken er 40.000 kubieke meter hout per jaar, voornamelijk voor IKEA.

Een van de ernstigste beschuldigingen tegen VGSM is de voortdurende aankoop van houtstammen tijdens

de voortplantingsperiode van dieren. Want eigenlijk verbiedt de wet het kappen van het bos tussen 1 april en 15 juni, om dieren en planten in het voorjaar te beschermen.

Je hoeft geen toegewijde ecooloog te zijn om te beseffen dat dergelijk gedrag de leefomgeving van de lynx en de beer op de lange termijn zal vernietigen. Daarom stellen we het gemak van het kopen van een nieuwe stoel bij IKEA ter discussie. Het is zeker beter bij een timmerman in de buurt te bestellen. Ook al zal de prijs hoger liggen – het is tijd dat de waarheid boven water komt en dat er een einde komt aan deze systematische vernietiging van de fundamenten van ons leven op deze aarde.

Oreste Del Sol

[www.earthsight.org.uk/flatpackedforests-en](http://www.earthsight.org.uk/flatpackedforests-en)

Zwitserland

## Een spannend referendum

Op 29 november 2020 zal in Zwitserland het initiatief over de verantwoordelijkheid van bedrijven aan een referendum worden onderworpen. Het wordt een maatschappelijke beslissing.

Het volksinitiatief ten gunste van verantwoordelijke multinationale ondernemingen streeft een even eenvoudig als essentieel doel na: iedereen moet verantwoordelijkheid nemen voor zijn eigen daden. Dit is een elementair principe van elke sociale structuur, eigenlijk een voorwaarde voor het samenleven.

Vandaag de dag zijn er echter mensen die op grond van economische belangen geloven dat alleen macht telt. De globalisering heeft geleid tot het ontstaan van internationale economische reuzen, die geen echte banden meer hebben met een land, geen grenzen kennen en een grotere financiële macht en invloed hebben dan die van vele, ook grote staten. Hun aandeelhouders zijn vaak anoniem en verschuilen zich achter speculatieve beleggingsfondsen die als enig doel hebben de winst te maximaliseren.

Deze multinationale ondernemingen, vooral actief in de grondstoffensector, doen met name zaken in theoretisch zeer rijke landen (vanwege de grondstoffen), die praktisch gezien echter zeer kwetsbaar zijn en worden gekenmerkt door armoede, corruptie en geweld. Deze landen hebben geen echt onafhankelijke rechterlijke macht en zijn niet in staat hun eigen burgers te beschermen. De multinationals zijn dus almachtig ten opzichte van dergelijke nationale entiteiten.

In het initiatief wordt dan ook gepleit voor het recht om bij een Zwitserse rechtbank een schadevergoeding te eisen in geval van schending van de mensenrechten of ernstige schendingen van internationaal erkende milieunormen, indien de betreffende multinationale onderneming haar hoofdkantoor in Zwitserland heeft. "Een lawine van rechtszaken zal ons verlammen", verkondigen de tegenstanders van het initiatief. Maar dat is een verkeerde voorstelling van zaken. De civielrechtelijke aansprakelijkheidsprocedure is geenszins eenvoudig en vooral duur. Het is aan

de benadeelde partij om te bewijzen dat de geleden schade te wijten is aan een gebrek aan zorgvuldigheid van het bedrijf. En dat is helemaal niet gemakkelijk. Maar het bestaan zelf van een dergelijke bepaling zal een belangrijke preventieve functie hebben.

### Ondoeltreffende zelfregulering

Het tegenvoorstel van de Federale Raad is daarentegen angstaanjagend onbenullig: de regering vraagt de bedrijven alleen om in hun jaarverslagen aan te geven op welke manieren ze er zorg voor dragen dat de fundamentele rechten van de lokale bevolking worden gerespecteerd. Ze kunnen dus schrijven wat ze willen, want er is geen enkele vorm van verificatie voorzien. Dit is precies dezelfde oplossing die in het verleden voor banken werd gekozen om het witwassen van geld te voorkomen. De resultaten zijn bekend: na talloze schandalen moesten we daarna wetten uitvaardigen. Alleen vertrouwen op zelfregulering werkte blijkbaar

Frankrijk

## Al of pas dertig jaar oud...

Laatst zocht ik iets in een oude kast op de Mas de Granier en stootte verrast op een Zwitserse editie van het 'Nieuws uit Longo mai' van april 1990: "Nieuwe generatie, nieuwe projecten. Special Crau: 1 Fr. = 1m<sup>2</sup>".

Het was een aankondiging van de aankoop van onze boerderij, mogelijk gemaakt door de solidariteit van onze vriendenkring in Zwitserland, Nederland en Frankrijk. Het artikel sprak over de verwoesting van de alluviale vlakte van de Crau tussen Marseille en Arles, over dit unieke te beschermen landschap, het sprak over de ecologische nood situatie als "de ernstigste zaak op dit moment"



Houtkap in de Karpaten: welke verantwoordelijkheid hebben bedrijven als IKEA voor de verwoesting van het natuurreservaat Svydovets?

niet. Hebben we echt niets geleerd? Het is schokkend dat verschillende van deze grote bedrijven en banken (bijvoorbeeld Novartis, Crédit Suisse of UBS) miljarden aan boetes betalen aan de Verenigde Staten, de Europese Unie of Frankrijk, terwijl ze weigeren de lokale bevolking die in armoede leeft te compenseren. In feite respecteren ze alleen de wet van de sterkste.

De stemming van 29 november 2020 is daarom van fundamenteel belang, omdat het een maatschappelijke keuze is. Maar opgepast: gelijk hebben is niet genoeg om vanzelf te winnen.

We moeten geïnformeerd blijven, betrokken blijven en voortdurend onze medestanders mobiliseren, want we hebben tegenstanders die over enorme financiële middelen beschikken. We rekenen erop, dat veel mensen JA zullen stemmen. Intussen houden we vast aan de woorden van Martin Luther King: "Een onrechtvaardigheid ergens in de wereld is een bedreiging voor ons allemaal."

Dick Marty

voormalig officier van justitie van het kanton Tessin, voormalig lid van de Raad van State, co-voorzitter van het initiatiefcomité. Meer informatie: [www.konzern-initiative.ch](http://www.konzern-initiative.ch)



woorden zijn gericht.\* En zo wil ik graag vertellen over deze mooie en bijzondere ervaring die wordt aangeboden aan degenen die naar Longo mai komen: om te leren 'wij' te zeggen als ik het heb over een tijd die ik niet heb meegemaakt – of over mensen die ik nog niet ken, omdat ze aan de andere kant van Europa wonen. Zoals de oudsten onder ons vertellen, vond een groep mensen van



De oogst van inmaaktomaten op de Mas de Granier is elk jaar weer een speciaal moment. Vanuit de andere Zuid-Franse coöperaties komen mensen om mee te helpen bij het plukken en bij het inmaken.

de tweede generatie Longomaïanen - waaronder de eerste generatie kinderen en veel nieuwkomers - dat we met te veel mensen op de heuvel Zinzine zaten. Dus besloot deze groep het Provençaalse heuvellandschap te verlaten, waar de eerste generatie haar toevlucht had gezocht en de eerste coöperatie in de gemeente Limans had opgericht. Volgens de oudsten waren ze zich er wel van bewust dat ze landden in een landschap dat werd geteisterd door intensieve militaire, industriële en landbouwactiviteiten, maar hadden ze noch het doorzettingsvermogen van de muggen, noch de kracht van de mistralwind voorzien. De nieuwe pioniersgroep wilde een nieuw avontuur beginnen met groenten telen, niet alleen voor de zelfvoorziening, maar ook om te verkopen aan de inwoners van de steden in de buurt. Dus zaaiden en plantten we op grote schaal en begonnen toen te rennen van stad tot stad om de producten te verkopen, op vijf markten per week. Een volgende stap was het abonnement op groentepakketten. Ons voorbeeld was een Zwitserse boerderij die de pakketten per post verstuurde - maar omdat we minder vertrouwen hadden in het Franse postkantoor, gaven we er de voorkeur aan om ze zelf te bezorgen. En omdat we niet altijd alles verkochten, begonnen we met de bouw van een conservenfabriekje, dat sindsdien door vele andere boeren en Longomaïanen wordt gebruikt en waarvan het uitstekende assortiment aan groentepotten onze belangrijkste bron van inkomsten werd. Af en toe kregen we reacties van de andere Longomaïanen die op de heuvel in Limans waren gebleven. Ze schudden hun hoofd over zoveel economische productiviteit: "denken jul-

lie ook nog wel over wat anders na, over sociale of politieke activiteiten in jullie buurt?"

Laten we vermelden dat onze boerderij buiten de tuin ook nog 15 ha hooiland omvat, waar in de winter de schapen weiden, 6 ha graan met een productie van vers brood en pasta, bijen, olijfbomen, een boomgaard, een medicinale tuin, pluimvee in alle kleuren, pauwen inbegrepen en ik vergeet een aantal... "Citrusvruchten", Sabina's stem fluistert in mijn oor, "vergeet de citrusvruchten niet..." Oh ja, veel citrusvruchten! Sinaasappels, mandarijnen, grapefruit, pomelos, citroenen, faustrimes, combawas, kumquats, limequats,... En dan zeg ik nog niets over de activiteiten rond het hout die zich net aan het ontwikkelen zijn.

#### De politiek kwam vanzelf langs.

Opvang van jongeren uit alle mogelijke landen, de strijd tegen GVO's, tegen de privatisering van zaadgoed, tegen het asfalteren en bebouwen van vruchtbare grond. En beetje bij beetje openden we onze ogen voor de systematische uitbuiting van buitenlanders in de kassen en de boomgaarden die ons omringen: een wegwerpwerknemer ten dienste van een economisch wegwerpmoedel dat de mens en de hele aarde teistert. We hebben geleerd om deze burens te ontmoeten, om hun strijd te delen, we hebben samen enkele grote overwinningen behaald - maar de slavernij gaat nog steeds door en vindt ook steeds nieuwe vormen. Sommige Longomaïanen kijken nog altijd vanaf de top van hun Provençaalse, Zwitserse of Ardèche heuvels onbegrijpend naar ons, de mensen van de troosteloze vlakke die de geur van fabrieken en pesticiden inad-

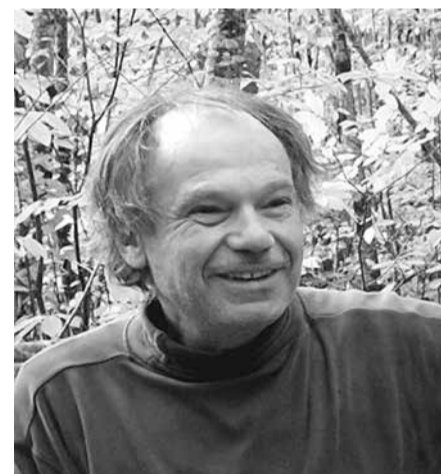
men, omgeven door nieuwbouwbieden, logistieke zones, uitgestrekte wegen en rotondes waar je duizelig van wordt, om nog maar te zwijgen over de overvliegende gevechtsvliegtuigen. Wij, die als enige verhoging in het landschap de helling van het Craaponne-kanaal zien, dat ons met zijn vitale water bevoeit. "Maar hoe krijg je het voor elkaar om in de Craute te leven?" Ze begrijpen niet, welke bijzondere vreugde de schaduw van de eeuwenoude platanen in ons wekt en welke voldoening het brengt, te zorgen voor een oase middenin een rampzalig gebied.

Een grote dank voor uw solidariteit, dichtbij en veraf, wie en hoe u ook bent.

Till Roeskens

*\* Ik word vaak gevraagd met hoevelelen we hier zijn - en ik vind het altijd leuk om te antwoorden dat ik het niet weet. Tussen de mensen die hier zijn maar die gaan vertrekken, de mensen die aankomen, de mensen die langskomen, de mensen die komen en gaan, de mensen die zouden kunnen blijven, hoe tel je dat? We laten de passie om te tellen graag aan anderen over.*

## Afscheid van Heinzl



Na zeven maanden strijd tegen kanker is onze vriend Heinzl, vader en grootvader van vier kinderen en een kleinzoon, op 9 maart 2020 op 64-jarige leeftijd overleden. Vlak voor de lockdown konden we met zijn familie en met veel vrienden een mooie ceremonie bij de crematie houden.

Heinzl werd geboren in Wenen, Oostenrijk. Hij was 16 jaar oud toen hij actief werd in de antifascistische groep Spartakus. In 1973 was hij een van de oprichters van het eerste Longo maï-pioniersdorp in de Provence. Toen we in 1977 de coöperatie Hof Stopar in Karinthië begonnen, was Heinzl van de partij. In het begin van de jaren 90 trok hij naar Frankrijk, om in de coöperatie van Limans te leven.

Heinzl heeft veel hoogte- en dieptepunten meegemaakt, maar hij bleef zich overtuigd inzetten voor de mensen om hem heen en de activiteiten die hij belangrijk vond. Niet zonder conflicten, maar wel met humor; zonder veel woorden, maar wel met passie.

Zijn grootste passie was het bos, het onderhoud, de houtkap, de paarden en vervolgens alle dieren. Hij leidde veel jonge houthakkers op, gaf zijn kennis over bosbouw en bosbeheer door aan leergierige mensen. Hij was medeoprichter van het Franse Alternatieve Netwerk Bosbouw en was een geëngageerde strijder tegen de industriële ontbossing.

Heinzl heeft ons zijn favoriete plekje in het bos op de heuvel Zinzine in de coöperatie van Limans laten zien. Het is een magische plek, een kleine open plek in het midden van de eikenbosjes. Zijn kinderen en een paar vrienden hebben uit het hout, dat hij daar gekapt heeft, een bank gemaakt. Op deze plek willen we dat je in vrede rust.

### Colofon

Het Nieuws uit Longo maï verschijnt drie keer per jaar  
Hoofdredactie: Babette Stipp  
Productie: Michael Rössler, Ieke Dekker  
Druk: Druckwerk 14, Dargun

Contactadres:  
Stichting Pro Longo maï  
Amerbos 528  
1025 XT Amsterdam  
Tel. 06 28 45 17 62  
IBAN: NL86INGB0000314983  
info@longomai.nl - www.longomai.nl

Le Montois, CH-2863 Undervelier  
Tel. 0041 32 42 65 971

Grange neuve, F-04300 Limans  
Tel. 0033 492 73 05 98

Hof Ulenkrug, Stubbendorf 68  
D-17159 Dargun  
Tel. 0049 39959 23881

Hof Stopar, Lobnik 16  
A-9135 Eisenkappel  
Tel. 0043 4238 8705